

Arrest

nr. 111 265 van 3 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 april 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de terechtzitting van 5 september 2013, waarbij de behandeling van de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 19 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 27 oktober 2008 elk afzonderlijk een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 30 maart 2009 resulteerde in twee beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 1 december 2009 werden deze beslissingen ingetrokken.

1.2. Op 24 juni 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw twee beslissingen tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

1.3. De beroepen die door verzoekers tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissingen werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) leidden tot de arresten nrs. X en X van 26 oktober 2010 waarbij verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.4. Verzoekers dienden elk afzonderlijk een tweede asielaanvraag in op 1 december 2010. Op 13 april 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding twee beslissingen tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvragen (bijlagen 13quater).

1.5. Verzoekers dienden elk afzonderlijk een derde asielaanvraag in op 10 december 2012. Op 13 december 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding twee beslissingen tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvragen (bijlagen 13quater).

1.6. Op 28 december 2012 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de Zweedse autoriteiten. Op 16 april 2013 werden verzoekers overgedragen aan de Belgische autoriteiten, die zich bevoegd verklaarden overeenkomstig artikel 16.1.e. van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening).

1.7. Verzoekers dienden opnieuw elk afzonderlijk een vierde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten op 17 april 2013 (hierna vermeld als de vierde asielaanvraag).

1.8. Op 24 april 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater) t.a.v. eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker). Diezelfde dag werd verzoeker hiervan in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) Overwegende dat betrokkene op 27.10.2008 een eerste asielaanvraag indiende die op 24.06.2010 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 29.10.2010 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat op 01.12.2010 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 13.04.2011 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering in overweging name' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 10.12.2012 een derde asielaanvraag indiende die op 13.12.2012 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 17.04.2013 een vierde asielaanvraag indienden waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een Toma & Sinti Zugehörigkeit Pass dd. 02.05.2002 en een certificaat van Roma 1 & Sinti Union dd. 02.05.2002 voorlegt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij deze documenten (afgeleverd in Duitsland) nog niet eerder voorgelegd zou hebben omdat hij niet zou hebben willen toegeven in België dat hij uit Duitsland kwam. Overwegende dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt. Overwegende dat betrokkene deze documenten reeds naar voor had kunnen brengen tijdens hun vorige asielaanvragen. Overwegende dat deze documenten niet van die aard zijn dat ze de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij zijn eerste asielaanvraag kan wijzigen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn zoon [G.] in 2008 naar België kwam omdat hij medische hulp nodig had, maar dat hij uiteindelijk vermoord werd in Belgrado. Overwegende dat betrokkene deze informatie reeds naar voor bracht tijdens vorige asielaanvragen, die desalniettemin negatief werden afgesloten. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij omwille van alle problemen nu ziek zou zijn: diabetes, trombose, psychologische problemen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat al zijn kinderen gezondheidsproblemen zouden hebben. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij hier geen opvangplaats meer zou hebben,

aangezien hij door de eigenaar op straat werd gezet toen hij niet meer kon betalen. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag zijn verblijfsituatie in België aanklaagt. Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij op 26.11.2012 naar Zweden vertrokken zou zijn per auto, waar ze asiel zouden hebben aangevraagd, maar waarna ze op 16.04.2013 per vliegtuig terug gerepatriëerd werden naar België. Overwegende dat deze verklaring geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn vijf kinderen zelfs in Servië heeft geprobeerd te wonen, maar dat dat ook niet gelukt is. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de burgers van Podujevo hen niet geaccepteerd zouden hebben en de Albanezen hen bedreigd zouden hebben, en de gemeente van Obiliç geen plaats voor hen gehad zou hebben. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat dit iets te maken zou gehad hebben met de activiteiten van zijn grootvader met de Albanezen, maar dat hij niet zou weten wat er destijds exact gebeurd zou zijn. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij sinds 1992 niet meer terug naar ex-Joegoslavië zou geweest zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn kinderen en kleinkinderen niet naar Kosovo zouden willen terugkeren aangezien ze daar bang zijn. Overwegende dat de kleinkinderen van betrokkenen niet zouden willen terugkeren omdat hun vader er vermoord werd. Overwegende dat deze verklaring geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn kinderen vroeger naar school gegaan zouden zijn in België. Overwegende dat deze verklaring geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 13.04.2011 & 13.12.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

1.9. Op 24 april 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater) t.a.v. tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster). Diezelfde dag werd verzoekster hiervan in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) Overwegende dat betrokkene op 27.10.2008 een eerste asielaanvraag indiende die op 24.06.2010 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 29.10.2010 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat op 01.12.2010 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 13.04.2011 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 10.12.2012 een derde asielaanvraag indiende die op 13.12.2012 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 17.04.2013 een vierde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat België hun gehandicapte zoon [G.] gerepatriëerd zouden hebben, waarna hij vermoord werd. Overwegende dat betrokkene deze informatie reeds naar voor bracht tijdens vorige asielaanvragen, die desalniettemin negatief werden afgesloten. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar kinderen ziek zouden zijn.

Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zij en haar echtgenoot voortduren aan hun vermoorde zoon zouden denken. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hun drie kleinkinderen (kinderen van hun vermoorde zoon) het zeer moeilijk zou hebben en voortdurend zouden huilen. Overwegende dat deze verklaring geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze hier geen opvangplaats zouden hebben en niet zouden weten waar ze naartoe zouden moeten gaan. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag zijn verblijfsituatie in België aanklaagt. Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar kinderen reeds gerepatriëerd werden door de Serviërs en de Albanezen, maar dat ze er niet geaccepteerd werden omdat ze Rom zijn. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs naar voor brengt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 13.04.2011 & 13.12.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift wordt gesteld dat tegen alle gelijkaardige beslissingen die getroffen werden ten opzichte van verzoekers' andere familieleden een beroep werd ingesteld. Gevraagd wordt om vanuit het oogpunt van de goede rechtsbedeling alle zaken samen te voegen en te behandelen wegens hun verknochtheid.

Het blijkt dat elk lid van verzoekers' familie een afzonderlijk asielinterview heeft afgelegd. Tevens hebben ze niet allen hetzelfde asielparcours doorlopen. De motivering van de betrokken beslissingen differentieert. Om die reden worden de zaken niet samengevoegd. Omdat het leden van dezelfde familie betreft werden de zaken met rolno's. 130 211, 130 221, 129 931, 131 288, 129 838, 129 820, en 127 674 wel allemaal op één en dezelfde terechtzitting behandeld.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste en enig middel werpen verzoekers de schending op van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 16.1.e en 20 van de Dublin II-verordening, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Zij betogen tevens dat er sprake is van “de principes van machtsoverschrijding”.

Verzoekers betogen in hun verzoekschrift als volgt:

*“Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing;
Dat de beslissing eveneens moet steunen op correcte feitenvinding en rekening dient te houden met alle voorgelegde elementen en documenten .*

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Met betrekking tot artikel 50 alinea 3 en 4 en 51/8 van de wet van 15.12.1980 Artikel 51/8

De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Geneve, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Wet van 15/12/1980 Versie van 10/01/2011 -110-

De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10.

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.

Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever heeft willen vermijden dat een vreemdeling zijn verblijf kunstmatig zou verlengen door opeenvolgende aanvragen in te leiden , nadat een afgesloten onderzoek bewezen had dat hij niet in aanmerking kon komen voor een erkenning of de subsidiaire bescherming;

(Doc. />ar/., Senat, 1992-1993, nD □ 555-1, p. 9). Om dit doel te bereiken werd het beroep voor de Raad van State uitgesloten in de gevallen waar de vreemdeling :

a) reeds eerder een verklaring heeft afgelegd om als vluchteling te worden erkend die na onderzoek niet aannemelijk is bevonden en

b) de mogelijkheid heeft gehad alle beroepsmiddelen uit te putten tot hun einde en

c) een identieke verklaring aflegt zonder enig nieuw element voor te leggen

De aanvraag tot schorsing zou enkel onontvankelijk kunnen worden verklaard indien deze drie voorwaarden cumulatief vervuld zijn ;

Indien de vreemdeling nieuwe elementen of een nieuw element voorlegt maar dat de Minister of de staatsecretaris of afgevaardigde van oordeel is dat deze niet van aard zijn om een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie te kunnen vaststellen , of niet van aard zijn om het bestaan te kunnen vaststellen van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat in geval van terugkeer naar het land een reëel risico zou gelopen worden op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming, is artikel 50, alinea 3 en 4 niet van toepassing (Arbitragehof, Arrest 61/94 d.d. 4.07.1994) .

In dit geval heeft verzoekende partij degelijk nieuwe elementen voorgelegd ,

Deze elementen werden echter niet gegrond bevonden door de gemachtigde van de Staatssecretaris;

Verzoekende partij heeft de volgende elementen aangehaald of voorgelegd; De documenten die in ZWEDEN aan de Zweedse asielinstanties werden voorgelegd, waaronder haar identiteitsdocumenten en een paar documenten in haar thuisland uitgereikt;

De algemene situatie in KOSOVO EN SERVIE aangaande de minderheidsgroep tot dewelke het gezin behoort, nl de ROMA gemeenschap;

De persoonlijke situatie van het gezin dat als ROMA gediscrimineerd werd op administratief vlak, sociaal vlak en gezondheidsvlak

De persoonlijke medische situatie van een paar leden uit het gezin , die geen medische zorgen mochten ontvangen omwille van haar Roma origine;

De bekommerende psychische toestand en gezondheidstoestand van de samenwonende minderjarige kinderen van de overleden zoon en broer SADIKU GANI, die meerdere opeenvolgende trauma's hebben opgelopen : het overlijden van hun vader (ook al is die toe te wijten aan een moord /zelfmoord of een natuurlijke dood) , het vertrek van hun moeder die hen aan de hoede van hun grootouders achtergelaten heeft), instabiliteit van het gezin gelet op de precare situatie van het volledige gezin.

- Tot slot heeft het gezinshoofd een omslag voorgelegd inhoudende alle documenten die aan het gezin werden overgemaakt door de Zweedse autoriteiten op het ogenblik dat zij vanuit Zweden naar België gerepatriëerd werden op 16.04.2013 in het kader van de door de Belgische Staat aanvaarde terugnameovereenkomst (Dublin Regulation) en de documenten die door het gezin voorgelegd werden bij hun aankomst in ZWEDEN;

Verzoekende partij heeft derhalve degelijk nieuwe elementen voorgelegd;

Dat heel opmerkelijk is dat geen van de getroffen beslissingen melding maken van de door de Belgische Staat aanvaarde terugname die aan de Zweedse Staat nochtans betekend werd, op grond van artikel 16 .1 .e van de verordening EU 343/2003.

Dat indien in de beslissingen wel soms sprake is van een asielaanvraag in ZWEDEN en een repatriëring naar België , deze op voorwaardelijke wijze worden voorgesteld, daar waar des feitelijke omstandigheden vast staan en niet te betwisten zijn.

Dat bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen voorgesteld worden als binnengekomen in het Rijk "zonder geen enig document", daar waar de Belgische staat in het bezit werd gesteld van de identiteitsdocumenten van het gezin en van een reeks documenten uit hun thuisland;

Dat de beslissing derhalve niet op correcte feitenvinding steunt en niet alle elementen onderzocht heeft.

Dat de verzoekende partijen thans al hun identiteitsdocumenten kwijt zijn, zodat de vraag zich opdringt, waar deze documenten achtergebleven zijn.

Het gezin dacht dat deze documenten door de DVZ waren bijgehouden om hen sneller te kunnen uitwijzen.

Nu dat de beslissingen geen woord reppen ivm de voorgelegde en bijgehouden documenten, dient te worden vastgesteld dat de beslissing niet op een correcte feitenvinding steunt en dat niet met alle elementen en documenten rekening gehouden werd, hetgeen ook getuigt van een miskennis van de zorgvuldigheidsplicht die bij de administratie rust.

Fde beslissing dient derhalve te worden vernietigd;

De DVZ diende het dossier en de aanvraag door te sturen naar het CGVS dat over de bewijswaarde van de voorgelegde documenten diende te oordelen alsmede over hun verklaringen;

Dat het gezin gewag heeft gemaakt van prima facie, ernstige gezondheidsproblemen die in Kosovo en /of Servië niet kunnen verzorgd worden, omwille van hun ROMA origine die het gezin alle deuren afsluit. Er bestaat derhalve ernstige aanwijzingen dat er "ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980."

Dat de motivatie die er zich toe beperkt te wijzen naar een bestaande specifieke procedure 9 ter die open staat voor vreemdelingen die ziek zijn, zonder verder in te gaan nopens de reden waarom de ziekte niet kon of kan verzorgd worden in het thuisland voldoet niet aan de motiveringsplicht. De reden waarom de psychologische problemen niet weerhouden werden is niet duidelijk voor de verwerende partij

Cfr mutatis mutandi

CONSEIL DU CONTENTIEUX AUX ETRANGERS

21 decembre 2009

no36370

(...)

De verzoekende partij haalde immers aan dat geen zorgen verstreken worden omwille van de etnische ROMA origine, hetgeen een motief is die binnen het kader van de criteria van de Conventie van Geneve.

Verzoekende partij en behoren tot een minderheidsgroep die als dusdanig gediscrimineerd wordt, ook wat betreft essentiële rechten, zoals recht op opvoeding, woonst en gezondheid;

Dat tot slot het onredelijk is dat het dossier en de asielaanvraag van de kleinkinderen wel in overweging blijkt te zijn genomen, - zij worden voor het CGVBS voor verhoor opgeroepen-, daar waar de asielaanvraag van de andere leden van het gezin niet in overweging werden genomen en in het bijzondere de asielaanvraag van de grootouders die de kinderen onder hun hoede hebben.

Dat verzoekende partij verbod is opgelegd in België te blijven en eveneens in de andere Europese staten van de Schengen ruimte;

Dat het opgelegde verbod verzoekende partij werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeeld, vermits zij nergens nog bescherming kan inroepen en bijgevolg blootstaat voor een repatriëring naar haar oorsprongsland, waar haar leven in gevaar is;

Met de bij komende omstandigheid dat de minderjarige leden van het gezin degelijk nog, al was het momenteel, in het Rijk zijn toegelaten, gelet op hun nog lopende asielprocedure;

Dat de genomen beslissing deze situatie niet in overweging neemt en als dusdanig onredelijk voorkomt:

Dat het recht beschermd door artikel 3 EVRM onaantastbaar, ongedeed en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt;

Dat het samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.

« L'Etat ou se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni) ; »

Dat de genomen beslissingen eveneens een schending uitmaken van artikel 8 EVRM, vermits de minderjarige kleinkinderen gescheiden worden van hun samenwonende grootouders, ooms en tantes , daar waar zij geen andere familieleden hebben : hun vader is overleden, hun moeder heeft ze achter gelaten.

Dat de beslissingen bijgevolg niet wettig zijn gemotiveerd en de gevolgen ervan het zorgvuldigheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel schenden ;”

3.2. Waar verzoekers de schending opwerpen van de artikelen 16.1.e en 20 van de Dublin II-verordening en van het evenredigheidsbeginsel, dient de Raad vast te stellen dat verzoekers nalaten in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen deze schenden.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen uitdrukkelijk wordt vermeld dat zij werden genomen op grond van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarna verwerende partij ingaat op de door verzoekers bij het indienen van hun vierde asielaanvraag aangehaalde elementen. Waar verzoekers opwerpen dat de bestreden beslissingen geen melding maken van “*de door de Belgische Staat aanvaarde terugname die aan de Zweedse Staat nochtans betekend werd op grond van artikel 16.1.e. van de verordening EU 343/2003*”, merkt de Raad op dat verzoekers niet aantonen welke relevantie dit zou hebben in het kader van een beoordeling in het licht van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zodat zij geen belang hebben bij hun kritiek. Alleszins wordt niets ingebracht tegen de vaststelling in de eerste bestreden beslissing “*Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij op 26.11.2012 naar Zweden vertrokken zou zijn per auto, waar ze asiel zouden hebben aangevraagd, maar waarna ze op 16.04.2013 per vliegtuig terug gerepatriëerd werden naar België. Overwegende dat deze verklaring geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven.*” Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen documenten heeft voorgelegd. De Raad ziet dan ook niet in waarop verzoekers’ verwachting gestoeld is om in de tweede bestreden beslissing een motivering terug te vinden “*ivm de voorgelegde en bijgehouden documenten*”, minstens laten zij na in concreto te specificeren aangaande welk document zij een motivering verwachtten in de tweede bestreden beslissing. Voor wat betreft verzoeker kan in de eerste bestreden beslissing gelezen worden, “*Overwegende dat betrokkene een Toma & Sinti Zugehörigkeit Pass dd. 02.05.2002 en een certificaat van Roma 1 & Sinti Union dd. 02.05.2002 voorlegt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij deze documenten (afgeleverd in Duitsland) nog niet eerder voorgelegd zou hebben omdat hij niet zou hebben willen toegeven in België dat hij uit Duitsland kwam. Overwegende dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt. Overwegende dat betrokkene deze documenten reeds naar voor had kunnen brengen tijdens hun vorige asielaanvragen. Overwegende dat deze documenten niet van die aard zijn dat ze de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij zijn eerste*

asielaanvraag kan wijzigen". Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet meer documenten heeft voorgelegd dan deze die worden besproken in de eerste bestreden beslissing, minstens laat hij na in concreto te specificeren aangaande welk document hij een motivering verwachtte in de tweede bestreden beslissing.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoekers voor het overige de motivering van de bestreden beslissingen aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, wordt het middel bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)"

3.5. De gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.
- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

3.6. Uit artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan tevens afgeleid worden dat de naar voren gebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

3.7. Gelet op het gestelde in punt 3.5 kan in het middel niet dienstig de schending opgeworpen worden van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien dit de bevoegdheid van de verwerende partij, haar toegekend door artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, overstijgt.

3.8. Uit het administratief dossier blijkt dat op 23 april 2013 in het kader van hun vierde asielaanvraag het volgende verklaard werd:

Verzoeker verklaarde:

“Originelen (getoond te DVZ op 23/04/2013):

*Roma &Sinti Zugehörigkeit Pass : RU001508065, afgegeven op 02/05/2002 en geldig tot 02/05/2003
Certificaat van Roma 1 & Sinti Union, afgegeven op 02/05/2002.*

Waarom toonde u deze documenten reeds eerder ? Ik wou hier niet toegeven dat ik van Duitsland kwam en deze documenten zijn in Duitsland afgegeven. Daarom heb ik ze niet eerder getoond.

Ik kwam hier in 2008 omdat mijn zoon [G.] medische hulp nodig had. Hij werd uiteindelijk vermoord in Belgrado.

Ik legde dit tijdens mijn vorige asielaanvragen reeds uit.

Omwille van al de problemen ben ik nu ziek. Ik heb diabetes en ik heb een trombose en psychologische problemen.

Ik heb hier geen opvangplaats. Ik kon mijn appartement niet meer betalen en de eigenaar zette mij op straat. Toen zijn wij naar Zweden getrokken. Ik zoek rust voor mezelf en mijn familie.

Ik weet niet meer wat ik moet doen. Ik heb overal proberen leven maar het is niet mogelijk. Ik probeerde zelfs in Servië te wonen maar daar gaat het ook niet.

Ik dacht dat sinds 1992 niet meer teruggeweest was naar ex-Joegoslavië. Leg uit ? Ik bedoel dat mijn kinderen dat geprobeerd hebben. Ik ben inderdaad niet teruggeweest. Mijn vijf kinderen [...] werden gerepatrieerd. Zij probeerden eerst in Podujevo te leven maar de burgers daar accepteerde hen niet. Zij werden daar weggejaagd. Daarna gingen zij met de huylp van UMNİK naar Obilic maar daar werden zij door de gemeente geweigerd. Zij schreven naar Podujevo om hen te vragen waarom zij niet zelf voor ons zorgden. Obilic had geen plaats voor ons. Ik geloof dat dit iets te maken heeft met de activiteiten van mijn grootvader met de Albanezen. Ik weet echter niet exact wat er destijds gebeurde. Mijn kinderen werden in Podujevo bedreigd door Albanezen.

Ik zou hier graag een opvangplaats krijgen. Ik vraag toch niet veel.

Zijn er nog andere nieuwe elementen ? Al mijn kinderen hebben gezondheidsproblemen. Ik heb een opvangplaats nodig. Mijn kinderen en kleinkinderen willen niet terug naar Kosovo. Zij zijn daar bang. Mijn kleinkinderen zijn bang omdat hun vader vermoord werd.

Ik leefde hier gedurende 4 jaar met de financiële hulp van mijn familie en zonder OCMW-steun. Daarna werd ik op straat gezet en ik verbleef eerst 7 dagen in het station. Dan zijn wij naar Zweden vertrokken. Vroeger gingen mijn kinderen hier naar school.

Wenst u verder nog iets toe te voegen ? Neen.”

Verzoekster verklaarde:

“Wij hadden hier gezegd dat onze zoon [G.] gehandicapt is en jullie hebben hem toch gerepatrieerd. Hij werd daar vermoord. Wij vertelden dit reeds tijdens onze vorige asielaanvragen.

Onze identiteitsdocumenten werden hier in Zaventem ingehouden toen wij vanuit Zweden gerepatrieerd werden. Het zijn documenten, die wij hier reeds toonden. Al onze kinderen zijn ziek. Ik begrijp niet waarom wij hier geen verblijfsdocumenten krijgen. Wij hebben het hier moeilijk.

Heeft u nieuwe elementen ? Ik en mijn man denken voortdurend aan onze vermoordde zoon. Wij hebben het zeer moeilijk met de drie kinderen van die vermoordde zoon. Die kinderen huilen heel de tijd. Zij zoeken hun ouders. Heel de familie heeft stress omwille van die situatie.

Wij hebben hier geen opvangplaats. Wij weten niet waar wij naartoe kunnen gaan. Ik verblijf al 22 jaar in de straten. Ik vind dat ik recht heb op een positieve beslissing.

Wenst u verder nog iets toe te voegen ? Ik verkies om hier te sterven boven terugkeren naar mijn land. Mijn kinderen werden reeds gerepatrieerd en zij werden daar niet geaccepteerd. Wij zijn Rom en wij worden niet graag gezien door de Serviërs en de Albanezen. Een hond heeft het recht om hier te verblijven. Hoe komt het dan dat wij hier niet mogen blijven ? wij verblijven hier op straat.

Wenst u verder nog iets toe te voegen ? Neen.”

3.9. Waar verzoekers in hun verzoekschrift opwerpen, “Verzoekende partij heeft de volgende elementen aangehaald of voorgelegd; De documenten die in ZWEDEN aan de Zweedse asielinstanties werden voorgelegd, waaronder haar identiteitsdocumenten en een paar documenten in haar thuisland uitgereikt ;

De algemene situatie in KOSOVO EN SERVIË aangaande de minderheidsgroep tot dewelke het gezin behoort, nl de ROMA gemeenschap; De persoonlijke situatie van het gezin dat als ROMA gediscrimineerd werd op administratief vlak, sociaal vlak en gezondheidsvlak; De persoonlijke medische situatie van een paar leden uit het gezin, die geen medische zorgen mochten ontvangen omwille van haar Roma origine; De bekommerende psychische toestand en gezondheidstoestand van de samenwonende minderjarige kinderen van de overleden zoon en broer [S.G.], die meerdere opeenvolgende trauma's hebben opgelopen: het overlijden van hun vader (ook al is die toe te wijten aan een moord /zelfmoord of een natuurlijke dood), het vertrek van hun moeder die hen aan de hoede van hun grootouders achtergelaten heeft), instabiliteit van het gezin gelet op de precarie situatie van het volledige gezin. Tot slot heeft het gezinshoofd een omslag voorgelegd inhoudende alle documenten die aan het gezin werden overgemaakt door de Zweedse autoriteiten op het ogenblik dat zij vanuit Zweden naar België gerepatriëerd werden op 16.04.2013 in het kader van de door de Belgische Staat aanvaarde terugnameovereenkomst (Dublin Regulation) en de documenten die door het gezin voorgelegd werden bij hun aankomst in ZWEDEN;" dient de Raad gelet op het gestelde in punt 3.8. vast te stellen dat verzoekers hun betoog aposteriori aandikken. Alleszins kan het louter opsommen van de elementen die verzoekers menen naar voren te hebben gebracht, gevolgd door de ponering dat zij "derhalve degelijk nieuwe elementen (hebben) voorgelegd", de motivering van de bestreden beslissingen niet aan het wankelen brengen.

3.10. Waar verzoekers in hun verzoekschrift opwerpen "Dat het gezin gewag heeft gemaakt van *prima facie*, ernstige gezondheidsproblemen die in Kosovo en /of Servië niet kunnen verzorgd worden, omwille van hun ROMA origine die het gezin alle deuren afsluit" en "De verzoekende partij haalde immers aan dat geen zorgen verstreken worden omwille van de etnische ROMA origine, hetgeen een motief is die binnen het kader van de criteria van de Conventie van Geneve. Verzoekende partijen behoren tot een minderheidsgroep die als dusdanig gediscrimineerd wordt, ook wat betreft essentiële rechten, zoals recht op opvoeding, woonst en gezondheid", dient de Raad gelet op het gestelde in punt 3.8. vast te stellen dat verzoekers' betoog feitelijke grondslag mist, aangezien zij louter gesteld hebben, "Omwille van al de problemen ben ik nu ziek. Ik heb diabetes en ik heb een trombose en psychologische problemen", "Al mijn kinderen hebben gezondheidsproblemen" en "Al onze kinderen zijn ziek". Gelet op deze verklaringen acht de Raad de motiveringen in de bestreden beslissingen "Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken" deugdelijk en pertinent. Verzoekers pogen tevergeefs aposteriori de aangehaalde medische problemen te kaderen binnen de Conventie van Genève en zoeken tevergeefs steun in een arrest van de Raad van 21 december 2009 dat zij in hun verzoekschrift aanhalen, aangezien dit geen betrekking heeft op een herhaalde asielaanvraag doch wel op een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen.

3.11. Waar verzoekers opwerpen, "Dat indien in de beslissingen wel soms sprake is van een asielaanvraag in ZWEDEN en een repatriëring naar België, deze op voorwaardelijke wijze worden voorgesteld, daar waar des feitelijke omstandigheden vast staan en niet te betwisten zijn". dient de Raad vast te stellen dat in de tweede bestreden beslissing daarvan geen gewag wordt gemaakt, zodat verzoekster geen belang heeft bij deze kritiek. Voor wat betreft verzoeker ziet de Raad niet en verduidelijkt verzoeker evenmin welk belang hij bij deze grammaticale kritiek heeft. Het wordt niet betwist dat verzoeker naar Zweden is geweest en in het kader van de Dublin II-verordening overgedragen werd aan de Belgische autoriteiten.

3.12. Waar verzoekers betogen, "Dat bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen voorgesteld worden als binnengekomen in het Rijk "zonder geen enig document", daar waar de Belgische staat in het bezit werd gesteld van de identiteitsdocumenten van het gezin en van een reeks documenten uit hun thuisland" dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissingen zulks niet bepalen zodat verzoekers' betoog feitelijke grondslag mist. Verder is het niet aan de Raad om verzoekers' opwerping te beantwoorden "Dat de verzoekende partijen thans al hun identiteitsdocumenten kwijt zijn, zodat de vraag zich opdringt, waar deze documenten achtergebleven zijn. Het gezin dacht dat deze documenten door de DVZ waren bijgehouden om hen sneller te kunnen uitwijzen."

3.13. Verzoekers gaan niet in op de concrete motieven in de bestreden beslissingen. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat de conclusie in de bestreden beslissingen "Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor

vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het toepassen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980”. niet deugdelijk en pertinent is gelet op wat zij verklaard hebben ter ondersteuning van hun vierde asielaanvraag. Verzoekers’ overtuiging dat zij wel degelijk nieuwe elementen hebben aangehaald en dat hun dossier aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moest worden overgemaakt, kan de motivering van de bestreden beslissingen niet aan het wankelen brengen. Zo verzoekers minderjarige kleinkinderen zouden blijken te hebben wier asielaanvragen in behandeling zouden zijn bij het Commissariaat-generaal, dient de Raad op te merken dat dit niet inhoudt dat verzoekers’ vierde asielaanvraag dan ook ter behandeling aan het Commissariaat-generaal moet worden overgemaakt.

3.14. Waar verzoekers de schending inroepen van artikel 8 EVRM, noodzaakt dit het aantonen van het bestaan van een gezinsleven. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de kinderen van verzoekers een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag ontvangen hebben. Een schending van verzoekers’ gezinsleven met hun kinderen blijkt derhalve niet. Zo verzoekers minderjarige kleinkinderen zouden blijken te hebben wier asielaanvragen in behandeling zouden zijn bij het Commissariaat-generaal, dient de Raad op te merken dat verzoekers op geen enkele wijze in concreto aantonen dat er sprake is van een gezinsleven tussen hen en hun kleinkinderen. Andere gezins- of familierelaties dan tussen ouders en minderjarige kinderen, zoals in casu tussen grootouders en minderjarige kleinkinderen, *“do not necessarily attract the protection of Article 8 without further elements of dependency involving more than the normal emotional ties”* (cfr. EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland). Verzoekers tonen niet in concreto aan dat zij nauwe en gevestigde banden hebben met hun kleinkinderen of dat zij zorgdragende volwassenen zijn voor deze kinderen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.15. Artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoekende partijen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar ze mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing waardoor degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 17 februari 2009, nr. 4024 (c)). Verzoekers voeren in se niet meer aan dan een bloot betoog inzake een repatriëring naar het oorsprongsland alsook een theoretisch betoog dat artikel 3 EVRM een positieve verplichting oplegt om ieder mens te beschermen tegen slechte behandeling. De Raad merkt op dat dergelijke affirmaties niet volstaan om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

3.16. Verzoekers’ kritiek betreffende het feit dat zij niet mogen verblijven in de andere Europese Schengenstaten betreft een vermelding op de akte van kennisgeving en betreft de uitvoering van de bestreden beslissingen die op zich geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring ervan. Alleszins houden de bestreden beslissingen niet in dat verzoekers een absoluut verbod krijgen opgelegd om te verblijven in de Schengenstaten. De bestreden beslissingen verhinderen niet dat verzoekers een verblijf aanvragen in een andere Schengenstaat waar zij dan zullen kunnen verblijven indien hen een verblijfsvergunning wordt toegekend. Evenmin leiden de bestreden beslissingen ertoe dat verzoekers *“nergens nog bescherming (kunnen) inroepen”*, minstens tonen zij dat niet aan.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA